

af den Forpligtelse, som de forskellige Regeringer har paataget sig i Henhold til Artikel 405 i Fredstraktaten, og det ærede Medlem bør vide — og jeg tør maaske gaa ud fra, at han ved det —, at Spørgsmaalet om Rækkevidden af Artikel 405 har givet Anledning til Fremsættelse af tre Spørgsmaal under Konferencen i Genève i Efteraaret 1921. Det første af disse Spørgsmaal lød saaledes: Medfører denne Bestemmelse — det vil altsaa sige Bestemmelsen i Artikel 405 om den Forpligtelse, hvert enkelt Medlem har overfor Henstillinger og Konventioner — en Pligt for Medlemmerne til at forelægge Konventionsforslagene for Lovgivningsmagten (Parlamentet) i Form af Lovforslag? Det mener altsaa det ærede Medlem Hr. Dahlgaard er en Forpligtelse. Men nu er det ærede Medlem jo endnu ikke Direktør for Arbejdsbureauet i Genève, og derfor ligger der paa hans Mening i denne Sag ikke saa overordentlig stor Vægt, i alt Fald ingenlunde den Vægt, man maa lægge paa den Opfattelse, som Direktøren for Arbejdsbureauet, Hr. Thomas, har af dette Spørgsmaal.

Og hvorledes stiller Hr. Thomas sig? Han siger, at man vilde risikere at skabe en usikker og i mange Tilfælde umulig Situation for Parlamenterne, hvis man fortolkede Artikel 405 alt for snævert. Man har derfor stedse i Bureauet, siger han, fortolket Artikel 405 paa en meget vid Maade. Han siger, at der maa her være en betydelig Elasticitet, og angiver nærmere Grundene derfor, og han siger til sidst, at den Fremgangsmaade, som Svejts har fulgt i dette Spørgsmaal, maa forekomme ham ganske at være i Overensstemmelse med den Aand, hvori Artikel 405 er affattet.

Og hvad er det da saa, Forbundsraadet har gjort? Forbundsraadet har i en Beretning forelagt alle de i Washington vedtagne 6 Konventioner for Parlamentet. Det har Forbundsraadet altsaa anset for fyldestgørende, og det anser ogsaa Hr. Thomas for fyldestgørende. Men derefter har Forbundsraadet endvidere anmodet om Approbation paa de fire af disse Konventioner, hvorved jo Forbundsraadet har givet Udtryk for sin egen Opfattelse af dette Spørgsmaal, noget, hvorom der ikke paa noget Punkt i Fredstraktatens Artikel 405 er stillet Krav.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard vil da se, at den Fremgangsmaade, der af den tidligere danske Regering er fulgt, er i Overensstemmelse med § 405 og ogsaa med den Aand, hvori Paragraffen er affattet. For øvrigt er der saa meget mindre Grund for det ærede Medlem til i den Anledning at angribe den tidligere Regering, som det ærede Medlem jo ved, at samtlige Konventionsudkast og Henstillinger, som er vedtaget paa de aarlige Konferencer, er blevet forelagt for den høje Rigsdag. Naar det ikke har været Tilfældet med det Konventionsudkast, som Talen her er om, ligger det i, at man paa det Tidspunkt havde Arbejdet med den nye Sømandslovgivning i Gang, og man mente derfor, det var rimeligt at vente med Fremførelsen af dette, indtil man saa, hvilken Lovgivning vi paa dette Omraade naaede til. Vi er nu naaet igennem dermed. I Henhold til Sømandsloven af 1. Maj 1923 mener den nu siddende Regering, at Konventionsudkastets Krav kan opfyldes uden nogen Ændring i eller Tilføjelse til den gældende Sømandslov. At Medlemmer og Partier i dette høje Ting maaske kan have en anden Opfattelse, kommer i og for sig ikke den Side af Sagen ved, thi det er klart, at denne Regeringens Opfattelse ikke paa nogen Maade kan forpligte Rigsdagen eller de forskellige Partier paa Rigsdagen.

Man har tidligere fra socialdemokratisk Side hævdet, at ikke en Gang en Fremsættelse inden Forløbet af et Aar eller i særlige Tilfælde 18 Maaneder var det, som kunde siges at være Udtryk for, at Forpligtelsen var opfyldt, men man vilde hævde, at Udkastene paa ny skulde forelægges. Man har f. Eks. krævet af den tidligere Regering, at den, efter at den een Gang havde fremsat Konventionsudkastet om 8 Timers Arbejdsdagens Gennemførelse, paa ny skulde forelægge for Rigsdagen dette Udkast for at være i Overensstemmelse med den Aand, hvori Fredstraktatens § 405 var affattet. Jeg har som Indenrigsminister haft Lejlighed til gentagende at bestride Berettigelsen af denne Betragtning, og at jeg har haft Ret deri, er efter min Mening til fulde godtgjort ved de Meddelelser, som jeg her har tilladt mig at give efter den Beretning, som har foreligget for Rigsdagen om Arbejds-konferencen i Genève i 1921, afgiven af den